

Det kongelige Theater.

Iaften (Mandag) er ansat til Opførelse:

Amors Genistregere,
versificeret Lysspil i 2 Acter af Hr. S. Herzh.

Personerne:

Obersten	hans Døtre	Hr. Nielsen.
Henriette,		Md. Holst.
Lotte,		Zfr. F. Ryge.
Robert, Oberstens Hunslerer		Hr. Møller.
Brienne, Lieutenant.		Hr. Holst.
Henning Berner, Cand. jur.		— Wiehe.
En Tjener		— Navnkilde.

Scenen er i et Hotel i Kjøbenhavn.

Derefter:

F a u s t,

romantisk Ballet i 3 Acter af Hr. Balletmester Bournonville, med tilhørende Solodands.

Personerne:

Faust	Hr. Füsselfen.
Johanna, en Enke	Mad. Schouw.
Balentin, Soldat, hendes Børn.	Hr. Larcher.
Margaretha,	Zfr. Nielsen.
Dommeren	Hr. Fredstrup.
Martha	Zfr. Fredstrup.
Mephistopheles	Hr. Bournonville.
Uriel	— Brodersen.
Haabet	Mad. Møller.
En Zigeuner	Hr. Larcher.
En Zigeunerpige	Zfr. Funck.

Landsbyfolk, Soldater, Bohmere, Almue, Genier, Aander og Hæve.

Handlingen foregaar i og udenfor en tydst Stad, i Mittelalderen.

N y h e d e r.

Kjøbenhavn, den 1. Marts.

Udnævnelser. Under 25de d. M. har Hs. Majestæt allernaadigst udnævnt Volontair i 1ste danske Revisionscontoir under det kongl. General-Toldkammer og Commerce-Collegium, Cand. jur. Hoffunker G. Colbjørnsen til Copist i 2det danske Expeditionscontoir under Collegiet. — Under 17de Febr. er Statsraad og Overretsraad J. Nickels i Glückstadt efter Ansøgning i Naade entlediget fra det ham overdragne Embede som Medlem af Over-

inspektionen for Straffeanstalterne i Glückstadt, hvorimod under f. D. Overretsraad Kammerjunker J. A. Eckard i Glückstadt er udnævnt til indtil videre at være Medlem af fornævnte Overinspektion, med den Bestemmelse, at han i samme har at indtage Forsædet og føre Directoriet. — Under 7de Febr. er Capitain og Stadsbygmester i Altona, C. A. H. v. Christensen, Ridder af Dannebrog, allernaadigst befuldmægtiget til Vandbygningsdirecteur.

Ledige Embeder. Et Fuldmægtig-Embede i Kjøbenhavns Criminal- og Politiret. (Opplaaet vacant den 24de Februar.) — Ordineret Catechet- og Første-Lærer-Embedet i Nylsøbing paa Falsler. Lon 300 Rbd., foruden fri Bolig og 6 Fyne Brænde til eget og Skolens Brug, samt Høitidsoffer af Wienigheden. — Ordineret Catechet- og Første-Lærer-Embedet ved Borgerstolen i Skive. Lon: 6 Tdr. Rug, 8 Tdr. Byg, og 300 Rbd. foruden 25 Rbd. til Ildbrændsel, Høitidsoffer af Kjøbstadmenigheden og fri Bolig for sig og Familie i Skolebygningen. Embedet tiltrædes den 1ste Juli d. A. (Opplaaede vacante den 28 Feb. — Forvaltertjenesten ved Silkeborg Gods. Mårlig Gage 600 Rbd., $\frac{1}{10}$ af de Indførminger, der udredes ved Fæsteoverdragelser paa Godset, 6 Tdr. Rug og 6 Tdr. Byg, 8 Fyne Brænde, fri Bolig samt Foder og Græsning til 1 Hest og 2 Koer. Caution 1000 Rbd.

Højesterets høitidelige Aabning. Torsdagen den 5te Marts næstkommande vil ifølge Hs. Majestæts allerhøieste Resolution af 20de f. M., blive foretaget Sagen: Fribager Weiboll af Kjøbenhavn (Advocat Rottwitt) contra Aldermanden for Bagerlauget, Benthien (Advocat Bunken). Sagen er anlagt af Aldermanden mod Fribager Weiboll, fordi denne, formeentlig uberettiget, har bagt og forhandlet det saakaldte Hvede- og Kryderbrød. Weiboll har tabt Sagen ved Criminal- og Politiretten, der idømte ham en Mulct af 8 Rbd. til lige Deling mellem Politikasen og Bagerlauget, samt Sagens Omkostninger.

Repertoiret for denne Uge er fore-

løbig bestemt saaledes: Mandag: „Amors Genistregere“ og „Faust“; Tirsdag: „Gioachino“; Onsdag: „Barberer af Sevilla“; Torsdag: „Macbeth“; Fredag: „Barberer af Sevilla“; Lørdag: „Kong Volmer og Havsruen“ (første Gang); Søndag: „Et Eventyr i Rosenborghave“ og „Kirsten Pål.“

Hoftheatret. Hr. Pellegrinis Benefice iaften (Mandag) bestaaer af Operaen „Linda di Chamounix“, Romance af Operaen „Gli illustri rivali“ og Terzetten af Operaen „I Lombardi“.

Concerter. Hr. August Mosefers anden Concert vil finde Sted paa Hoftheatret Lørdagen den 7de Marts. Han vil herved blandt andet udføre sine „Erindringer fra Afrika“.

— Violinisten Hr. George Kiese-wetter giver Tirsdag Aften den 3die Marts i Hotel d'Angleterres store Sal en Concert, hvori han selv vil udføre: „Fantaisie pour violon“ af Beriot, „Souvenirs de Bellini“ af Artot, „Souvenirs de Paris“, componeret af Concertgiveren og „Scenes des tombeaux de Lucia di Lammermoor.“

Kunstforeningens Virksomhed for 1846. Efter en Administrationen fremlagt Udsigt seer man at Indtægterne ere anslaaede til 5716 Rbd., og Udgifterne følgende: 1) Indkjøb af Malerier ved Administrationen 1500 Rbd.; 2) sædvanlige Indkjøb 2016 Rbd.; 3) Medlems Blad 1000 Rbd.; 4) Administrations-Udgifter 1200 Rbd.; der i Alt udgjør de anførte 5716 Rbd. Angaaende det til Uddelingen iblandt Medlemmerne bestemte Blad, har man henvendt sig til Hr. Portraitmaler Gertner; denne har tilbudt sig at levere et stylographisk raderet Portrait af Thorvaldsen til en Priis af 1 Rbd. eller omtrent for samtlige Medlemmer 1000 Rbd. (B. L.)

Flyveposten contra Fædrelandet. I vor Tid at optræde som Opponent mod Oppositionens Hovedbannerefører, naar man ikke er en integrerende Deel af den privilegerede Regjeringspresse, er et saadant Særsyn og betragtes i Almindelighed med saa mistænksomme Blikke, at vi, som ikke sjældent have besun-

det os i den Nødvendighed at optræde som „Fædrelandets“ Modstandere, paa en Maade føle os opfordret til at gjøre Rede for de Bevæggrunde, der i denne Henseende have ledet os. Vi tvivle om, at man i Pavedømmets mørkeste Tidsalder har været mere tilbøielig til at forfjætte hver den, der søgte at udsprede Lys og Klarhed, end man nu er til at udslunge Anathemat over dem, der vove i noget Punkt at være af en anden Mening end Ordførerne i den liberale Presse. Enten besyldes man i saa Tilfælde for Animositet eller for at staae i Regjeringsens Sold; et tredje Motiv er ikke tænkeligt. Og dog er det Motiv, der hidtil har ledet, og i Fremtiden vil vedblive at lede os i vore Smaatræfninger mod „Fædrelandet“, ligge langt fjernet fra begge de nævnte, da det netop er udsprunget af varm og oprigtig Hengivenhed, om ikke for „Fædrelandet“ og dets Ordførere, saa dog for den Sag, de paa staae at kæmpe for. Netop fordi vi tilfulde erkjende den hele Betydning af en kraftig og ærlig Opposition, føle vi os saa ofte opfordrede til at gjøre opmærksom paa de Svagheder og Vildfarelser, som kun altfor ofte aabenbare sig i Nutidens oppositionelle Kamp, og som ikke kunne andet end forøge Modstanden og Forbittrelsen, istedetfor at lede til den onskelige Tilnærmelse.

Fra den Tid da Oppositionen hertilands begyndte sit alvorlige moisommelige Værk, har Meget forandret sig. Alt som Oppositionspresen stræbte efter at belyse de Brost og Mangler, der klæbede ved Statslivet, tændte det ogsaa Sandhedens Fakkell, hvis Lys ikke blot trænger ind i en enkelt Retning, men kaster sit klare Dagsstjær over alle Forhold paa engang. Det kunde ikke gaae an at stille Regjeringen og dens Handlinger frem for Verdens Dine, uden tillige at stille sig selv ligeoverfor. I Begyndelsen hvilede jo rigtignok Alles Blikke kun paa den ene Side af Skuepladsen. Det nye i den fremstillede Gjenstand, det pikante i Situationen fængslede udelukkende Opmærksomheden og den indsmigrende Tale fandt et saare aabent og villigt Ore. Men

„Hvad Paaskud havde jeg vel til at tale til hende?“

„Du vil intet søge?“

„Jeg vil ikke engang gaae med ind i Gaarden, hvis du forbyder mig det. Jeg vil blot see Mirene i en Afstand.“

„Det vilde ogsaa være det Fornuftigste. Jeg tillader dig at staae ved Porten og indaaende Lusten, der blæser hen over Slottet.“

Begge Vennerne begave sig paa Veien i Tusmørket. Sophie stred gravitetisk foran, belæsjet med to Sække. Louis, der sølte sig ublyggeligt tilmode, gav sin Sorg Lust i langt-udtrukne Pidskesslag, der næsten hver Gang kappede Hovedet af en eller anden vild Markblomst, snart paa den høire, snart paa den venstre Side af Veien.

De vare netop komne forbi en Gruppe af landlige Straahytter, da Lemor, der gik langs med Chassegroften, pludselig standsede. Han var bleven et Menneske vaer, der saa udstrakt i hele sin Længde under Hækken, hvoraf Grovten flankeredes, og havde lagt Hovedet paa en velslybt, men gammel og forstidt Vadsæk.

„Ei, ei!“ — udbrod Mølleren, uden at røbe synderlig Forbauselse — „Du havde nær traadt paa min Dufel!“

Den store Louis' kraftige Stemme vækkede i Sovende. Han reiste sig hurtigt, greb sin

svære Knippel, der saa ved hans Side, og udtalte en kraftig Ed.

„Bliv ikke ivrig, Dufel!“ — sagde Mølleren leende — „Det er gode Venner, der komme forbi. . . med Jeres Tilladelse, naturligvis; thi sjøndt Veien tilhører Jer, forbyder I dog aldrig Nogen at behjæne sig af den. . . vel sandt?“

„Nei vist ikke.“ — svarede den kæmpemæssige Veiler — „Jeg er den bedste af alle Grundeiere — det veed du jo, min Son! Men at træde mig lige mellem Dinene — det er dog at træde min Gudhed lidt for nær! Hvad er det for En, denne slette Christen, der ikke har Die for en ærlig Mand, som ligger ganske roligt og fredeligt paa sit Leie? Jeg kjender ham ikke, jeg, der dog kjender alle Mennesker.“

Og Veileren maalte Lemor fra Top til Taa med en ringeagtende Mine. Henry betragtede ham med Modbydelighed og Afsty. Det var en mager, knoklet Olding, indhyllet i smudsige Pjalter; hans stive sorte, men graasprængte Skjæg saae ud som Piggene paa et Pindsvin. Hans hvide, spidse, hullede Hat lignede en latterlig Trophæ med sin hvide Baandsløise og sin Bouquet af kunstige Blomster, der saae yderst medtagne og affalmene ud.

„I kan være ganske rolig, Dufel!“ — sagde Mølleren — „det er en god Christen!“

„Og hvorpaa skal man hende ham som en god Christen?“ — spurgte Cadoche og holdt sin Hat hen for Henry.

„Du forstaaer ham nok ikke?“ — sagde den store Louis — „Min Dufel beder dig om en Sou.“

Lemor kastede sin Skjærb i den Gamles Hat. Han tog den og dreiede den med et Slags Vellyst mellem sine lange Fingre.

„Det er en tyk Sou.“ — udbrod han med et modbydeligt Smil — „Det er rimeligvis en af Revolutionens Tidestimer? . . . Nei, Gud være lovet, der er en af Ludvig den Femtendes Ansigt! . . . Det er min Konge, en Konge, under hvis Regjering jeg saae Lyset. . . det vil bringe mig Lykke, og Ham ogsaa, Reveu.“ — tilføiede han og lagde sin knoklede Haand paa Lemor's Skulder — „Nu kan du see, at du hører til min Familie, og kan være overbevist om at jeg vil kjende Dig igjen, om du ogsaa var forklædt fra Top til Taa.“

„Vi maae videre. . . Godnat, Dufel!“ — sagde den store Louis, idet han søiede sin Almisje til Lemor's — „Er vi Venner?“

„Det blive vi altid.“ — svarede Veileren i en høitidelig Tone — „Du har været mig en bray Reveu, den bedste af hele min Familie! Men derfor er du ogsaa den, der engang skal arve mit Esterlædenskab. Det har

jeg sagt dig saa ofte, og du skal see, jeg skal holde Ord!“

„Nu, det forstaaer sig, det stoler jeg ogsaa paa.“ — sagde Mølleren opremt — „Bouquetten, er vel med iberegnet deri?“

„Hatten, ja. . . men Bouquetten og Skjærfen har jeg bestemt min sidste Kjæreste.“

„Nu! Jeg havde gjort saa sikker Regning, paa at faae den med!“

„Det troer jeg gjerne!“ — lo Ziggeren, der gik bagefter og, trods sin høie Alder fulgte Vennerne med rørig Skridt — „Bouquetten er ogsaa det kostbarste Stykke af hele Esterlædenskabet. Den er indviet, forstaaer du, den er kommen fra Capellet i Saint-Solange.“

(Fortættede).